

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم وېر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Literary-Cultural

ادبی - فرهنگی

همایون "باختریانی"

۱۷ مارچ ۲۰۱۷

تصحیح، تنظیم و شرح لغات: خ. معروفی

دیوان

"عبدالله شهاب تُرشیزی هروی"

۲۳۷

مُلحدنامه

-۳-

به زنی گرفتن پدر مصطفی قلی دختر خباز را

به کاشان یکی مرد خباز بود که با علت^۱ ابنه^۲ انباز بود
یکی مرد نامرد بداصل سرد بد و بدرگ و هرزه و هرزه‌گرد
نسب نامه اش، دفتر تیزباد پدر بر پدر ملحد و بدنژاد
شب و روز از خارش کون، دژم قدش پیش هر هرزه ای، راست و خم
ز دونی تن خویش را، کرده زیر شکم کرده هر لحظه از کیر، سیر
گدایان نان جوی شهوت پرست برو بُختی^۳ خویش را کرده مست
دو من نان بدادی به یک کیر سخت زهی بی حمیت^۴، زهی شوم بخت

^۱ - "علت": کلمه عربی و درینجا در معنای "بیماری" و "مرض" است

^۲ - ابنه، نام خارش یا مرضی، که در مقعد پیدا می شود.

^۳ - "بُختی": شتر دو کوهانه بلخی را گویند. این کلمه ظاهراً با نام "بُخدی" همناوی دارد، که نام قدیم "بلخ" بوده است

ورا مایهٔ پرورش، کیر بود
 یکی دختری داشت با یال و شاخ
 نگاری، که گفتی سراپا کُس است
 کُسِ او ز تنگی کون بی خبر
 چه کُس، آنکه آئینه ای از بلور
 بر اطراف آن موی^۴ مشکین نهاد
 تو گفتی که بر چشمهٔ آب گرم
 و یا فرشی از مخمل مشکفام
 تنش از برِ ران، سیماب گون
 به کاخ اندرون، دیگدان و تنور
 بُن ران او، تکیه گاه ذکر
 چه کُس، همچو گندم شگافی درو
 از آن تکمهٔ نافه گون بوی مشک
 به بویش شدی کیر عنین^۵ پیر
 به گیتی چنان کُس ندیده ست کُس
 چو صیت^{۱۱} کُشش گشت، آفاق گیر
 به کاشان جوانان، شهوت پرست
 گروهی از آن خیل شهوت پژوه
 بدو طرح آمیزش انداختند
 شگافی، که در وی نمی رفت موی
 فلک گفت: کز خرزه^{۱۲} گاوزور
 خورش نان ولی نانخورش کیر بود
 کُشش تنگ، اما دهانش فراخ
 ز پا تا به سر، جمله اعضا کُس است
 ز سوراخ سوزن کُشش تنگ تر
 بدان سان، که روی اندران دید کور
 آبر صفحهٔ نقره، نقشِ آسواد
 بهاری پدید آمد، از خید^۶ نرم
 فگندند بر طرف حوض رُخام
 بر آورده کاخی به سیمین ستون
 تنور از دُر و دیگدان از بلور
 کُشش خرقه و کون، کلاه ذکر
 یکی تکمه^۸ مانند نافی درو
 رسیده به گیتی به هر تر و خشک
 به آهن درون چون سنان در حریر
 مگر آنکه او را^{۱۰} بگاده ست و بس
 بدو میل کردند، برنا و پیر
 شدند از شراب کُشش جمله مست
 که از کیرشان رخنه می یافت کوه
 کُس و کون او را یکی ساختند
 ز آمد شد کیر، شد چارسوی
 کُس دختر نانو شد، تنور

۴ - حَمِيَّت: کلمهٔ عربی و در معنای "غیرت" است؛ پس "بی حَمِيَّت"؛ یعنی "بی غیرت" و "بی ننک"

۵ - "مشکین نهاد"؛ یعنی "مشک رنگ"

۶ - "سواد" کلمهٔ عربی و در معنای "سیاهی" ست؛ درینجا مگر مراد از "سیاه" باشد

۷ - "خید" مخفف "خوید" است، که در معنای "گیاه لطیف" است.

۸ - تُکْمَه

۹ - "عنین" (بر وزن "جنین"): کلمهٔ عربی و در معنای "مرد عقیم"

۱۰ - "بگاده ست"؛ یعنی "گائیده است"

۱۱ - "صیت": آوازه و شهرت

۱۲ - "خرزه" (به زای مکسور و های ملفوظ): آلهٔ تناسلی بیحد دراز